І знову я в примруженім екрані
Знайти зворушливі натяки хочу…
Твої могутні, незабутні очи —
Мої роз’ятрені, гарячі рани!
В полях нехай і громовиці, й зливи,
Нехай по вулицях кричать трамваї, —
В оркестрі скрипка про вогонь співає,
Кричить про неподолані припливи!
З екрана тінь синява, непокірна —
З інтриг сплетіння, з кадрів перепліту —
Скресне таємним та привітним мітом
І розітне мою любов надмірну…
На полотно терпкий електропромінь
Поклав чеканні та чіткі обійми,
А я з-між ребер власне серце вийму
І понесу на пагорків заломи!
Крізь листотінь лапастого клен-древа
Червоних блищиків скресає гама…
І юрби п’ють вибагливу рекламу
Й дари несуть за радість ключареві…
А я піду крізь будні – дні та ночі —
Примружений, мов тіні на екрані,
Щоб мріяти про городи незнані
Та про могутні, незабутні очи…